

ถึงคุณ “มานุษยวิทยา”

ชาญณรงค์ แคล้วคล่อง

สหัส 55

เพราะไม่รู้จึงต้องหาคำตอบ ผมไม่รู้ว่าคุณหมายของมันเป็นคืออะไร แล้วอะไร

คือสิ่งที่คนอื่น ๆ เขาเข้าใจกัน จนทุกวันนี้ผมยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าจริง ๆ แล้วมันเป็นคืออะไรกันแน่ จนบางครั้งยิ่งเขาใกล้เหมือนยิ่งออกห่างดังที่มีใครได้กล่าวไว้ ชักจะไม่แน่ใจแล้วว่ามันมีจริงหรือเปล่า

ผมไม่สามารถบอกได้ว่ารู้จักกันตั้งแต่เมื่อไหร่ มารู้ตัวอีกทีก็เริ่มรู้สึกว่าตัวเองได้เปลี่ยนไปแล้ว จากคนที่ไม่เคยสนใจอะไร อะไรจะเกิดก็ปล่อยๆ ให้มันเป็นไปตามทางของมันเถอะ เมื่อประสบกับปัญหาต่างๆ ที่เข้ามาในชีวิต ทางออกของผมนั้นมีแค่เดินไปให้พ้นปัญหาเท่านั้นก็จบแล้ว ในความจริงมันไม่ใช่อย่างที่คิด วันนี้อาจหนีปัญหาไปได้ ครั้งหนึ่งผมตัดสินใจหนีปัญหาด้วยการออกเดินทางไปที่ที่ไม่มีใครรู้จักผมด้วยความหวังว่ามันคงจะช่วยให้ในหัวผมสงบลงบ้าง แน่นอนมันช่วยได้แค่ช่วงสั้นๆ เท่านั้น ผมคิดว่าปัญหาก็คงเหมือนเงาในตอนกลางวันที่ตามเราไปทุกที่ ผมสังเกตตัวเองจนค้นพบว่า เป็นคนที่ชอบนั่งมองพฤติกรรมของคนรอบๆ คิดในหัวไปเรื่อยว่าเขาคิดอะไรอยู่ จนตอนนี้เมื่อเจอปัญหาผมกลับตั้งคำถามต่อปัญหาทิ้งไว้มากมายเต็มไปหมด บ่อยครั้งที่ผมพยายามสังเกตว่าคนรอบข้างกำลังทำอะไร คิดอะไร

กันอยู่ ผมสนุกกับการคาดเดาคำคิดคนอื่น การสังเกตรอยยิ้มบนใบหน้าของคนอื่น เป็นอีกกิจกรรมที่ทำให้ผมมีความสุขกับรอยยิ้มนั้นไปด้วย ผมรู้สึกที่ผมไม่เคยมานั่งทำอะไรเช่นนี้มาก่อน

ผมมองว่าส่วนที่ดีที่สุดของการเขียนบรรยายว่ารู้สึกอย่างไร คือการที่มันทำให้ผมได้นึกย้อนกลับไปหาคำตอบที่เรา รู้จักกันได้อย่างไร ระหว่างทางนั้นมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มันเป็นการรื้อฟื้นความทรงจำในหัวของผมเองเพื่อหาคำตอบ ไม่รู้ว่ารู้จักกันตอนไหน รู้จักทีก็เป็นส่วนหนึ่งไปเสียแล้ว เพราะสิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่ผมรู้สึก ยินดีมากที่สุดที่ได้รู้จัก มา-นุ-ต-วิ-ด-ยา แม้ว่าเราจะเพิ่งรู้จักกันก็ตามที